

sayı: 3

kasım 2025

fanzin nar

nar bu, emek ister.

nar fanzin

Nar Fanzin - Sayı 3

Basım Tarihi
Kasım 2025

Basım Yeri
Ankara

Kapak Görseli
Kerem Özbek

Arka Kapak Görseli
Methzvamp

✉ fanzinar@gmail.com

📷 [nar_fanzin](#)

🌐 narfanzin.com

nar fanzin

Manifesto

Üretmek uğruna çıktığımız bu yolda her birimizin capcanlı
ayrı birer nar danesi olduğunun bilincindeydik aslında. Her
ne kadar birbirimizden farklı kişiliklerde ayrı bireyler olsak da
her birimiz ortak bir gaye altında toplandık: sanat üretmek. Ve
farklı nar daneleri bir araya gelip kanlı canlı bir nar oluşturdu.
Ancak diğer meyvelerden farklı olarak bu'nu didiklemek
gerekiyordu, teker teker tüm daneleri ayıklamak, içindeki ince
beyaz zardan temizlemek, elinin boyanmasına müsaade etmek
ve o lekenin geçmeyeceğinin bilincinde olarak hareket etmek.
İşte belki de buydu bizi heyecanlandıran. Ürettiğimiz sanat da,
şiiğimiz de bir nar. Gelişigüzellikten uzak, emek kokan, elimizi
boyayan, didiklenmeyi gerektiren türde bir sanat. Yemenin
zahmet istediğı bir meyve. Şimdi bu narı sana uzatıyoruz.
İçindeki her danede bir emek, bir düşünce, bir ses var. Ellerin
belki biraz boyanabilir ama bizce iyi bir sanat zaten leke
bırakmalı. Neticede *nar bu, emek ister*.

Şevval Özdemir

Gizli El

Huzursuzluk, aşkı terennüm eden
Tek saltanatı ebedi gecenin,
Bir saf şarkı dolanan dillerden
Göğsünde gerilmiş gizli bir elin.

Nilüferin gizlenmiş serin sesi
Yankılanıyor zamanın rahminde
Işıl ıslıl gölgenin örtülü izi
Yansıyor artık soluk perdelerde.

Alacakaranlığın tüm tonları
Dönüşmekte şimdi buz mavisine
Bâkî boşluk haykırıyor onları
Işıktan kemerler kuşanmış Güneşe.

Furkan Güneş

Yalnız Ben

Artık anlıyorum,
Hiçbir kıyı senin limanın değil bu dünyada,
Ve hiçbir gemi yanaşmaz yüreğinin iskelesine.

Senin olmak istemeyen,
Bir serap gibi kaçır gözlerinin çölünden,
Ne kadar su versen de,
Bir diken bile büyümaz onun taşlaşmış toprağında.
Çünkü çöl ne anlar kalbin çağlayan ırmağından?
Sevge dökülse de önüne, yutulur kendi susuzluğunda
Yeşermaz hiçbir şey, sevmeyi bilmeyenin çatlamış
dudaklarında.

En çok sevdiğin,
Avuçlarındaki gülü bile zehre bulayıp batırır sana.

Ve aşk -eğer hâlâ varsa bir adı-
Sadece karşılık bulamayınca değil,

İçine sığmazken bile yok sayılır bazen.

Sanırsın ki,
Başkasının yağmuru temizler anıların küllerini,
Oysa her damla,
Kül altındaki közleri yeniden alevlendirir.
Ve yok saymaya çalıştığın şeyler,
Bir bakışta boğazına oturur
Kendine yalanlarla sarınırsın,
Ama o boşluğu yine de örtülmez.

Git Şimdi,
Kendini baŐkasında çizdiĐin bir suretle avut.
Ama unutma,
Kimse sonsuza dek taŐımaz başkasının boş resmini.
Ve ben sanmam,

Gölgesini yitirmiŐ bir yıldız, başka bir gökte kendini
bulabilsin.

Ya da bulsa bile-
OlabileceĐini sandığın kiŐi, hiçbir zaman var olmadı
içinde.

Ben de öĐrendim sonunda,
Bu ormanda her aĐaç kendi sessizliĐinde büyür.
Ve ben,
Ancak yalnızlığımın kucağında bulurum huzurun
g Đ n .

Gizem Gürler

Kalbim,

Avuçlarıma sığar gibi-
Ufak ve titrek, soğuk tavşan geceleri.
Uzuvlarımı delermiş gibi sarıyorsun beni
Ortadan kırılmış bir vazonun parçaları
gibi,
Annem evde kalmama izin vermiyor.
Büyümek, sadece sırtındaki üç yara
Ve eklem ağırları değilmiş.

Kalbim

Çatlıyor, zamanında yarılmış
Kızıldeniz'in sesi.

Kalbim

Uzaklaşmış insanlardan ve
Felsefe kitaplarından,
Bana söz verip götürmediğin her bir köşe-
Rüyama giriyor
- nefesim sıcak ve ıslak-
Bu gece, günlerce.

Nedenini bilmem,

Kimsenin birinci tercihi olamadım,
Zevki ve açlığı elimin tersiyle ittiriyorum şimdi
İlk tercihim, ironik, hep sendin oysaki.

Kalbim
Buruşur-
Yaşlı ağaçlar gibi ve
Güler,
İran'daki kadınların ayak sesleri gibi.

Ne zaman seni unuturum,
Tarihi not etmeliyim.
Bir süre tekrar mezara dönerim-
Kuyum hiçbir zaman o kadar da derin olmadı.
Bir kere bile beni dizine yatırıp saçımı okşamadın,
Şimdi diz çökmek zorundayım
Başkalarını teselli etmek için.

Yatak odaları, banyolar ve otobüs durakları
Hiçbiri benlik yerler değiller.
Hepsini sana bıraktım, seni özlediğimde
Gittim başkasının kalbini dağladım.

Eve gidemediğimden arıyorum
anahtarları, şişenin dibinde.
Ruhuma kattığın neşe,
Morfin gibi dağlıyor damarlarımı,
Zehir pompalıyor
kalbime.

NV

Doğuş

طلوع

Geldin
Uzun gece sürgününden
Kaçıp giden bir yıldız gibi
Yerin omuzlarına oturdun
Ki dünya
Anlamını yeniden bulabilsin
Adını
Yasak bir kelime gibi
Göğsümde söyledim
Ve rüzgâr
O adı tekrarlayarak
Ağaçlara şarkı söylemeyi öğretti
Sen benim her şeyimsin
Bunu derinden biliyorum
Gözlerinin derinliğinde
Gecenin yorgunluğu var
Sesinin yankısında
Taşa karşı yağmurun itirazı
Ben senden bahsederim
Tıpkı bir şairin
Kendi ruhundan bahsetmesi gibi
Aşkın satıldığı bir çağda
Sen benim imanım
Pahası olmayan
Karşılıksız
Ve sınırsızsın ...

آمدی
چون ستاره‌ای که
از تبعید شب گریخت
بر شانه‌های خاک نشستی
تا جهان
دوباره معنا گیرد
نام تو را
چون واژه‌ای ممنوع
در سینه نوشتم
و باد
با تکرار آن نام
درختان را آواز کرد
تمام منی
این را می دانم
در ژرفای چشم‌هایت
خستگی شب
در طنین صدایت
اعتراض باران به سنگ
از تو می گویم
چنان که شاعر
از جان خویش
در زمانه‌ای که عشق را می‌فروشدند
تو ایمان منی
بی قیمت
بی منت
... و بی مرز

**Yağlı boya, akrilik boya, seramik, kağıt, boncuk,
tahta, sıcak tutkal: *Index of Frisson*
Bülent Deniz Akbostancı**

A mutant piece that exhibits the feeling after experiencing thrill and chills on body. An artistic world that would keep representing the human experience.

Panki Tatak

Bugün Azrail pençesiyle nabzımı yokladı.
Dürzünün oğlunu günlerdir kiradan çıkartamayan bir ev sahibi
gibi;
Zili çalmadan, kapıyı yumruklamadan...
Gölgesini ahşap eşiğin üzerine yavaşça sarkıtarak,
Bekledi de bekledi “Anıtpark’ın Selvi”si.
Hançerindeki kanın damlayarak yarattığı o 15 saniyelik
gıcırtıda;
Parkinsonun izinde tükenen bir teyzenin titrek sesini,
Ciğerlerine zehir akan bir kuşun bol ciyaklamalı yardım
çağrısını,
İntihar öncesi hayır duası okuyan bir kızın fısıltılı dalgasını
yayardı,

Korkardım.

Sonrasında kısa bir an tanatofobik bedenimden uzaklaştım,
Tavandan gördüm kendimi; öylece uzanan eprimiş ben’i,
Yatağın kenarında daralan bir nefesin kesikli hecesini,
Ölüm provası yapan bir ecnebinin kendini kaskatı keşişini,
Önce paranoyak zihnini ardından çaresiz bedenini.

Şoktaydım.

Duygularıma kördüğüm kelimeleri zihnimde çözmeye
çalışırken,
Duvar ıla çürüyen posterin harflerini tırmıklardı bakışlarım.

Kana bulandıklarından hiç okuyamazdım!
Bir “n” harfı bir akrobat gibi dans edip ters döner,
“u” olup saptırırdı rotayı bozuk cümlelerin pörsümüş tren
rayına.

Bazense bir “y” düşerdi satır aralarına,
Kuyruğu urgan olup kaçırdı beni anne koynuna.
Kimi zamansa bir harf eksilir, sözcüğün omurgasını
çatlatırdı, bağırta çağırta.

Saçmalardım.

Pan...tik akayt- panitik atik- pau...kit akat... Hangisiydi
yoksa?

Buldum, Panki Takat!

Bilirdim.

Çünkü bilirdim ki disleksi olmaya başka bir ad bulurdu
yorgun zihnim,
Çünkü okumak değil yaşamak bile yanlış hecelere
bölünürdü bazen, derdi
Gagasında zeytin dalı yeşerten beyaz güvercinim.

Sakinleştim.

Işık Tanışman

Sırça Köşk Dedikleri

Sırça köşk dedikleri
Duvarları gözyaşlarından
Avizeleri kurumuş göz pınarlarından
Basamaklarında kırılğan bir dikbaşlılık
İçinde üzüñ rengi bir solgunluk
Çatlaklarıyla büyür, dağıldıkça toplanır
Toplanmak durumundadır
Gözüğlerindeki akis böyle söyler, böyle düşünür
çünkü o, kemikler arasındaki uçkun bulut
baktığınızca canı yanan sırçadır

Köşk dedikleri sırça
gri göğü tatmıştır
saydam olmaya uzak, bulanıklığa yine terstir
çalkantının ta kendisidir
dıştan berrak gibi görünür
belki her sırça gibi
ama korkar bulanığından
içindeki bütün karamsamalarından
Dedikleri sırça köşk
özüne döner gün batımının son deminde
kalabalık içindeki yalnızlığıyla baş başa kalır
asıl soruyu yanıtlamaya uğraşır
uğraştığı her bir yanda yalpalar
ve bakar gecenin dört tonuna
yıkıntı parçalarıyla ağlaşır

Sırça dedikleri köşk
harcını unutuyor
iğneyi batırmadan çuvaldızı batırıyor
sarsıldığı her an bir de o kendinde çatlaklar açıyor
dönüp baktığında ise
büyümek yolunda elinden geleni yapmış
tutunuyor bütün kalmaya
altınla doldurmaya çabalıyor çatlaklarını
dolduramıyorsa da sabırlı eskisine göre
sırçasına demirci gözünden bakıyor
yapılmanın ve yapmanın harında kendine bir yer arıyor

Harika İğneiplik

Suluboya: Ezgi Aslan

Çarmıh

özgür kanatlarımı seninle açıyorum
tanrı İsa'yı nasıl çekmişti göklere
sen de beni öyle çekiyorsun içine

yanılıyorum ya da
senin ışığını yansıtıyorum

senden parçaların sesi geliyor göğsümden
seni düşündüğümde tekliyor

kırık cam parçalarını ve gül yapraklarını avucuma
bırakıp gittiğin günden beri
adını sayıklıyorum

sensiz parçalanıyorum, kanıyorum
hiçbir çeşme gidermiyor susuzluğumu

yüzünü acı içtiğim bardakta görüyorum

daha kaç ormanda arayacağım seni
daha kaç kez gerileceğim çarmıha

kurtar beni

şua

Diril ve Dön

Sen tarik nedir bilir misin?
Ve bilir misin nedir geceleyin gelen?
bir sevda misali seyrimde kalbimi eriten
Aşkın bir büyü, zamanın zindanları, odamda
yankılanan tek hece.
Kaderin soğuk bedeninde
Hapsettiği kuşları
Hangi hüznün çehresinde gizlice
ilmek ilmek ördün, beni bana dokudun

Dağlar kadar vuslat olsa da yine yüreğin dağlar
Geri çekildik senin yokluğunda, ve sadece
unutmaya
Muhtaç bir seda, sen odamda halımın ilmek
ilmek nakışlarında
Kahrolmuş bedenlerin soğukluğuna
Kırık bir veda

Gelme. Geçme buralardan, soğuk bu kapılar.
Sıcak ellerinin kırık çatlaklarını doldurur keder
Kendi kendini eriten ne varsa ruhumda
sual içinde sual katıldı mecnun makamına

aşkı aramaktan yedi mihnet nakışlarında zeval,
yine bekliyorsun sükunetimde yadınla şimdi
o gözlerin gamla nasıl?
Zaten uzun seferimin ardına çekilmişti nefes
Yolumun üstünde misafirim, yönünü doğrultmuş
İsminden bir elif çaldı
Belki sen duyarsın diye,
belki ben unutmayayım diye.

Bil. Diril ve dön.
Seni yadımda yeniden doku

Şevval Özdemir

Sen taşsın
Hey bu kasvetli günler
içinde derin kayıp
Tuhaf olan sensin
sen o yollardan değilsin
Sonsuzluk tarafından esnetilmiş
Hiçliğin son inceliği bile
Rakamlar duvarında asılı
sıfırsın.

أنتِ الحجارة
أنتِ تلك الأيام الخائفة
في داخلك التائه البعيد
أنتِ الغريب
أنتِ تلك الطرق العدمية
الممتدة من اللانهاية
حتى آخر رمق في اللاشيء
أنتِ الصفر المعلق على جدار الأرقام

الوردة تذبل
ولا تزال عبق رائحتها
في جوفها

Gül soluyor
Ve hala çok güzel kokuyor
Onun boşluğunda.

هكذا أنتِ
تموتين داخلي
ورائحة الموت شهية
رائحتك

İşte sen böylesin;
İçten içe ölüyorsun
Ve ölümün kokusu çok
lezzetli;
Senin kokun.

Anwr Yousef - Gazze, Filistin

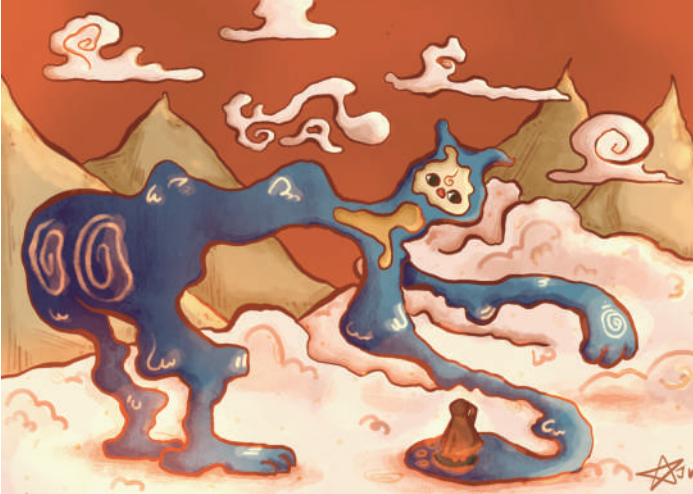
Evler

Her şey düşer kalbimden
Sen şey değilsin, bir evsin.

Kendimi bulurum ormanda
Senin şey olmadığın dünyada
Pullar gibi mektuplara yapışır
senin olmadığın evlere dağılırım –

Kumaşçı çıkıyor:
Kâğıtlar da yorulur okunmaktan.

Okunmaktan yorulan mektuplardanım.
Senem Gököl

Dijital Çizim: *Yumurta* Ece Boran

koynuna bas beni

insan
düşüncelerin güzeline
ve de sana denk gelince

normaldir sarması
zihninin patikalarını
orman şehri ele geçiriyor
savaş bitti! duruldu ortalık!
ama sanma bitti hayat
toz dumanın yerini polenler aldı

severim felsefeyi
çiziyor bir şerit
ve ayağın, koşarken basacağı yerleri
yolun sonunda hedefi
nefesinin damlacıkları çiğ

sana kavuşacağım güne sesleniyorum
şarkı sözleri boynunu çiziyor
en rahat yastığı buluyorum
koynuna bas beni

zira, barış

Patates řiiri

Çiftçinin elinde tırpanı
vuruyor çorak topraklara
bir umut yetiřecek
kıtlık bitecek
Diyorlar

*Bir patates içi ne tırpanlar kırdın
Ne kaldı elinde ?*

Çiftçi bakıyor ellerine
*nasırlar kaldı
geçmişin nasırları
umudumu taşıyan*

Zelaus

Analar ve Çocuklar

Çukur göz yuvasında
Kuru ekmeğın hissi
Bir rüyanın kaybında
Şehrin ince pisliğı

Analar göğē çıktı
Yuttular kara bulutları
Tanrı gördü böylece
Aç kalan sokakları

Ve patron kaçtı
Ve baba kaçtı
Ve devlet kaçtı
Geriye yalnızca
Çocukları kaldı.

Özge Şevval Güler

aşkın mevsiminde ekim

aşkın mevsiminde ekim
gökten düşen amansızca göz yaşlarında
kendini saklamak istercesine
içinden boşalan damlalarında bulutların

göğü yararak yeryüzünü sele boğan
sevdiğinden kaçarcasına solan
aşkın gözyaşlarında hayatı bulan çiçeklerin
kah var oluşundan kah yok oluşunda

aşkın mevsiminde ekim
kömür kokan sokakların kaldırım taşlarında
elleri nasırlanmış emekçilerde
göğü yaran hak arayışının ta kendisinde

evleri basan göz yaşlarına karışmış
çığlıklar, haykırışlar içinde ekim
güneşin tenleri ısıtan yalancı sığağında
halkın bağrından taşan aşkın mevsiminde

ekim; şehirlere sığamamış, kenarlara taşmış
öykülerin kah aydınlığında kah karanlığında
ekim; hayatın içinde, divanelerin umutlarında
yalın ayak gezen çocukların sıcacık yüreklerinde

mevsimin esen rüzgarlarında yüklü
sokakta bağırان satıcıların sözlerinde
ekimin iç titreten soğuklarında
kendi kendini ısıtır sevmek

Fotoğraf: Yiğit Burak Yılmaz

Ruhu Küflü Kadının Manifestosu

Yerle bir, yağmurda ıslak saçlar, kalpler kara.
Damlalar ortasında beklediğimle kaldım aslında.
Ruhu küflü kadın olmak kutsal kaderimdi.
Sürekli gidişler sadece gitmekle kalsa!

'Sevilirken ayrılmak mı kaldı?' der Yılmaz Erdoğan,
Bir insan var, sevmeye engel evcil acıları olan,
Peki ben? sevmeye engelim var, yosun tuttum.
Ama ne bir gören var ne de soran.

Başka bedenlerde de yokum, kaybolmuşum zaten.
Pusulam yönünü şaşırmış, haber yok benden.
Ruhu küflü kadın olmak kutsal kaderimdi.
Görsem bir bulut, damlalar düşerdi gözlerimden.

Yağmur muydu bunlar?
Gözlerimin camlarına vuran,
Yoksa gözyaşlarım mı?..
Ama artık sorgulamak yetmiyor!
Suskunluğum en sesli çığlığım şimdi.
Ne giden geliyor ne de kalan iyileşiyor.

Sude Naz Çağan

Umudun "Gibi" Rengi

Gözlerinle bakarsın, ama kalbinle görürsün,
gökyüzü suya düşmüş bir ayna gibidir.
Bir kuş geçer içinden,
kanatları rüzgâr değil, umut gibidir.

Susarsın bazen, konuşuyormuş gibi.
Bir ses duyarsın içinden,
“Her şey birazdan olur gibi.”

Kırılırsın
cam gibi,
ama her parça bir başka ışığı yakalar.
Ve anlarsın: bazen dağılmak,
parlamak gibidir daha çok.

Yollar uzar önünde ip gibi,
gölgeler arkanda iz gibi.
Umutsa sabırla örülen bir ağıdır ;
tutunursun
incecik, ama kopmayan bir tel gibi.

Bir sabah olur,
güneş utangaç çocuk gibi doğar,
gölgeler kaçar,
ve sen gülümsemeyi hatırlarsın yeniden,
daha dün ağlıyormuş gibi.

İnsan her şeyin içinde bir "gibi" taşır.
Ağlarken gülüyor gibi,
bitmişken başlıyor gibi,
ölüyken bile yaşıyor gibi.

Aslında o "GİBİ" hayatın giz'idir:
Ne tam umutsuzluk, ne tam bir umut,
yalnızca ikisine de benzeyen bir İNANÇ GİBİ.

Kübra Nur Ilgar

Dijital Çizim: Meyus Çağrı Ece Boran

Akrilik ve Yağlı Boya Çalışması: *Wonderful Land*
Bülent Deniz Akbostancı

Painting about the fun treat I receive for hoping to become with my paracosm in contrast to violent human world I'm stuck in.

22.19

I'm waiting at the spot
It is cold
But It's burning in my mind,
In this shirt
It's silly and careless
I know too many faces,
Too many stories.
I only need one
To keep me warm.
No gloves, no spaces
My galaxy in a cup
Of black burning coffee
Even if it burns my tongue.

cey

Ankara'ya Yağmur Yağıyor

Ansızın beliren bir görüntü,
Rüzgarın öteden fısıldadığı bir ses...
Belki uzak zamanlardan kopup gelmiş bir latife.

Aralar saman kâğıdı kokan bir sahafın,
Mazinin kapılarını.
Her dokunuşta
Hatırlarsın o yumuşak dokuyu,
Bir de kağıt kesiklerini...
Sızlar.

Belki çoktan tozlanmış
Ama hâlâ içi huzurla dolu
Çocukluğun masumluluğu var o sayfalarda;
İnsanın, hayvanın, dünyanın neşesiyle karışmış
Eski güzel günler...

Harcanmış,
Yanıp sönmüş binlerce can,
Yetip gitmiş binlerce cevher
Sanki hayat sahnesinde ruhları hiç hissedilmemiş;
Sadece birkaç ihtiyarın
Hayal meyal anımsadığı
Yıllar... yüzler... duygular.

Artık yeniye tarif etsen de,
Bulamaz eskinin yollarını.

Bak, Ankara da üzgün.
Döküyor yaşlarını sellerce,
Esip gürlüyor,
Fırtınalar koparıyor.
O da özlüyor,
O da kabullenemiyor
Yiten ve dönmeyecek olan yılların
Hâlâ yasını tutuyor.

Gizem Gürler

Yağlı Boya Çalışması : Kerem Özbek

diyor ki “bu beni öldürüyor”

ben de diyorum ki

“Hiçbir fikrin yok.”

Haftalardır kötü bir his peşimde

İzleri zihnimde, silüeti tepemde

Bana hecelelemeyi öğretmiştin,

Tam on-iki-sene-önce.

“Dudaklarını arala” diyor

Ben de diyorum ki

“Hiçbir şey bu kadar acı olamaz.”

Dudaklarından bal damlayan insanlar,

Kan tükürüyorlar, kaldırımlar

Bu yüzden hep kıpkırmızı.

Gerçek yalancılar sadece kaçmaya çalışıyorlar,

Dünya

Sadece ve sadece

7 kıtadan ibaret.

Diyor ki “sen, sen olunca mutlu değilsin.”

Ben de cevap veriyorum

“Sence de öyle mi dersin?”

Hepinizi teker teker ben taşıdım tepeye

Tepeye,

En tepeye,

Uçsuz bucaksız kış bahçelerine...

Biri pimimi çekiyor.

Ye-ter-siz-lik kanımdan sökölüp atılmıyor.
Biri beni tırnaklarıyla kazıyor.
“Durma,” diyorum
“Ben zaten dokunduğum her yeri yakıyorum.”
Biri bana yalvarıyor, fısıldar gibi.
Ben zaten küçükken de bütün bitkilerimi
öldürürdüm.
Ben, yok ediliyorum.
Tanrı vardı, gülmezdi. Gülemezdi.
Şimdi ise kemiklerimin arasına birer mayın düşüyor.

Diyor ki “bu tepe çok güzel, ama daha yükseğe doğru
çıkmalıyız.”
Diyorum ki “Daha yüksekte cehennemden başka
bir şey yok. En tepe burası.”

Diyor ki “Yolu göstermezsen, o zaman seni de tepeden
atarız.”
Dişlerimi sıkıp diyorum ki,
“Eğer bir kez daha düşersem
Hepinizi
Benimle
Birlikte
Götürürüm.”

-ben zaten küçükken de bütün bitkilerimi öldürürdüm,

nv

Fotoğraf: Yiğit Burak Yılmaz

Bu sokak
 Sadece
 Ölmek için bir yol sunuyordu
 Kalp sıkışmış sokak
 Bayat ekmek ve küf kokusuyla
 Sonsuz gece
 Dört duvar arasında kaybolmuş
 Küçük kızın fısıltısı dolandır
 Gevşek bir metinle
 Duygu kendi yalnızlığından kaçır
 Nereye?
 Gökyüzünün ve ipin ötesine
 Yalanların ötesine
 Dünya yaralarla dolu
 Dünya damla damla
 Kan ve şiirle dolu
 Bizler, sınırların çaresiz
 mirasçılarınız
 Gölgelere tutunmuş
 Belki de yalnızlık
 Yaşamının zirvesiydi ...

این کوچه
 تنها
 برای مردن راه داشت
 کوچه ی دل تنگ
 با بوی نان مانده و کپک
 شب بی انتها
 گم در چهار دیوار
 می پیچد پیچ پیچ دخترک
 با متنی رها
 احساس از تنهایی خود می گریزد
 به کجا؟
 آنسوی آسمان و ریسمان
 آنسوی دروغها
 جهان پر از زخم ها
 جهان پر از چکه چکه
 خون و شعر
 ما وارثان بی پناه مرزها
 دست به دامان سایه ها
 شاید تنهایی
 اوج زیستن بود...

Sophia Jamali Soufi - Iran

1 Eylül

Niye bilmem ama her yılın bugünü seni hatırlarım
Bugünü olmasa dünü, evvelsi herhangi bir günü
Bilirim on sekizinci pastanı yiyeceksin bu sene
Kaç kere kutlamak istedim de bir anlamı kalmadı

Sen bilmezsin, ilk akriliğimde bile izin var
Sahte çiçeklerde bir yerlerde yaşar duygularım
Ağırlığından tuvali tutamadı sürdüğüm onca yapıştırıcı
Anlamak kolay olmasa da zamanımda bir fırtınaydın
Çok kez görmek istesem de izin vermedi Tanrı
Seni Paskalya yumurtam yapmadı

Ne ölmüş şairler yazabilir bu aşkı ne de Karvey çekebilir
filmini
Sende bitmişim, niye bilmem
Bugün bile geceleri seninle su içmeye kalkarım

Hatırlasana, bir ikimiz bilirdik “aşüfte”yi
Ne maçlar oynadık da yapamadığın ribauntları yaptım
Dode okurdun bir zamanlar ve ben de sana bakardım
Yazdığım boş bir yazıyı okumuştun duraklamadan
Hâlâ kulaklarımda “warawara”

Ve ben ölüm günümde bile sana baktım
Ölmeden önce gördüğüm son manzaraydı yüzün
Gözlerine bakmak bile yeterdi bin kere merhaba demeye
Sonrasında sancılı bir diriliş...

Mert olup söyleyemedim yüreğimi bugün bile
sökebileceğimi
Azrail'i bekleyen korkak ne yapsındı söyle bana deyip
koyanlar çukurunda
Bugün bile hatırlıyorsam doğduğun günü
ve bugün bile seninle geçirdiğim her günü yaşıyorsam
Eskisinden de yiğitçe yaşamaktayım

Saçların kadar dolambaçlı aklım
Yeter ki bir kez daha yüzünü göster bana
Gözlerim esmerliğinde yüzse yeter

Harika İğneiplik

Karakalem: Ezgi Aslan

Afet-i Can

Güller mi senin teninde güzel
Sen mi güllerden güzelsin
Huriler çalışırmış eteklerinde
Kimlerdir mahbubun

Ağladığında matem çökermiş arza
Güldüğünde süsenler açarmış
Ömrün niye baki değildir
Halbuki sen ömrüm uzatırsın

Bülbüller keyiflenir nidanı işitse
Alem sürurusun
Seni bilen alim, gören arif olur
Bense seninle şad olurum

Sen vecde düşmüşken
Sinemdeki kesret dağılır
Kulaklara haşmetin çarpar
Vuslatımız yakındır can-ı cey

şua

Dijital Çizim: Kerem Özbek

Düş[tü]ler

doğru bir yalanın içinde
sesizce çırpınırken
kuş cesetleri yağdı
her bir kafatası çatladı
ışık söndü gözlerde
sen sadece baktın
baktın, baktın
ama göremedin
her bir kafatasının
neler taşıdığını
savruldu kafatasları
savruldu
sen yine o kadere ağladın.

Zelaus

Etamin Çalışması: Hayrunnisa Tutuk

Güvelerin Yalnızlığı

Etrafımda ışıklar var, hayatımı ısıtanlar,
Sevdiklerim var, parıldayan, ışıldayan.
Gerekirse bir güve edasıyla ölüme atlayacağım,
Sevgimin beni öldürebildiği ışıklarım var.

Kimse güve sevmez, güve olanlar dışında.
Kelebeklerdi gözlerde olan, kanatları renkli olan.
Bizim gibilerden korkarlardı insanlar,
Kanatlarımızın rengini solduranlar etrafta.

Yağmur olsa kimse bana yağmaz,
Rüzgar olsa kimse yapraklarımı savurmaz.
Kuraklıkta kalmış bir toprağım kimi zaman,
Kimi zaman yapraklarını taşıyamayan bir fidan.

Sude Naz Çağan

San-sın

Sanmakla başlar insan, sınanmakla büyür.
Göge bakar, yıldız sanır göz kırpan bir uçağı.
Bir kalbe dokunur, aşk sanır kendi yankısını.
Oysa her yanılgıdan bir umut doğar gizlice.

Sanmak...
Bir çocuğun gölgesini büyü gibi izlemesidir,
Kumdan kalelerin gerçek şatolar olduğuna inanmasıdır.

Ne çok sanır insan!
Bir gülüşün ömürlük,
Bir sessizliğin veda olduğunu...
Sanır ki kalpler ağırlaşsa batmaz,
Sanır ki gözyaşlarıyla boyanan yüz
Artık daha temiz, daha arınmıştır.

Oysa sanmak bazen bir serap,
Bazen de gerçekçi bir suyun kendisidir.
Bir yanı kandırır, bir yanı da kandırılmayı sever.
Zihinle yürek arasında bir iptir o ; incecik.
Ne kadar dengede kalırsan, o kadar düşersin.

Sanmak...

Bir aynanın karşısında kendini tanımamaktır.

Bir rüzgârın tenine dokunuşunda sevdiğini
hissetmektir,

Fakat yalnızca yanından bir yaprak savrulmuştur.

Fakat yankı, kendi içindedir.

Peki sanmasaydık, nasıl yaşırdık?

Gerçeğin koyu ve çarpıcı taşlarına basarak mı
yürürdük?

Her şeyin en yalın, en gerçekçi anlamını bilmek,
İnsanı lâl ederdi belki de.

Sanırım biraz yanılmak gerek,

Sanırım inanmak ki dönsün bu dünya hâlâ.

Durma, yine de san.

San ki açılsın yollar, genişlesin gökler.

San ki bir el uzansın seni tutmaya,

Ve belki gerçekten uzanır - bırak tutsun.

Çünkü her hakikat, bir sanıyla başlar ;

Her yıkılış da bir sanının üstünde yükselir.

Belki de insan sandığı kadardır.

Kübra Nur Ilgar

23.52

Uçuşan perdeler
Ya da
Temmuz ortasında denizin altı
Yaprakların düşüşünü izliyorum
Yirmi altı süzülüş kaldı
Bedenim kat kat sarıldığında
Bir kibrit yakacağım
O küle dönüşecek yavaşça
Ve ben yeniden doğacağım

cey

Kolaj Çalışması: Şevval Özdemir

